

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci žalobcu: **V.**, právne zastúpeným: *JUDr. Ondrejom Krempaským, advokátom, Račianska 66, Bratislava*, proti žalovanému: **Ministerstvo financií Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2012, číslo: MF/021467/2012-23-21, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. marca 2015, č. k. 1S/2511/2012-40, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. marca 2015, č. k. 1S/2511/2012-40 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „*krajský súd*“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „*OSP*“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného z 24. septembra 2012, číslo: MF/021467/2012-23-21, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „*FR SR*“) a bolo potvrdené napadnuté rozhodnutie FRSR značka 3180/2012-SZ zo dňa 4. júla 2012, ktorým podľa § 105 ods. 7 v spojení s § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. a § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Zb. o štátnom rozpočte na rok 2012 znížilo menovanému výsluhový dôchodok na sumu 893,43 eur mesačne.

Krajský súd preskúmaval zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v rámci žalobných dôvodov (§ 249 ods. 2 OSP) postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že FR SR rozhodnutím č. 3180/2012-SZ zo dňa 4. júla 2012 podľa § 105 ods. 7 v spojení s § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. a § 5 ods. 3 zákona o štátnom rozpočte od 1. júla 2012 *znížilo žalobcovi výsluhový dôchodok* na sumu 893,43 eur mesačne. Prvostupňový správny orgán dôvodil tým, že 30. júna 2012 nadobudol účinnosť článok IV. zákona č. 185/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorým bolo doplnené ustanovenie § 68 zákona č. 328/2002 Z. z. odsekom 13. Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím č. MF/021467/2012-23-21 zo dňa 24. septembra 2012 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. V odôvodnení uviedol, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané na základe ustanovenia § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z., ktoré nadobudlo účinnosť dňa 30. júna 2012, teda ešte pred účinkami predchádzajúceho rozhodnutia. Konštatoval, že prvostupňový správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci a zohľadnil skutočnosti rozhodujúce pre vydanie rozhodnutia vo veci zníženia výsluhového dôchodku. Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného bolo potrebné posúdiť, či v súvislosti so zmenou

podmienok valorizácie vykonanej zákonom č. 185/2012 Z. z. (účinným od 30. júna 2012) bolo možné znížiť už priznané zvýšenie dávky výsluhového zabezpečenia podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z (účinného do 29. júna 2012). V tejto súvislosti krajský súd poukázal na súvisiacu judikatúru napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 16/09-51 z 27. októbra 2010, na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžso/28/2013 zo dňa 29. októbra 2013 v obdobnej veci. Pri rozhodovaní vychádzal z predpokladu, že právo na vyplácanie zvýšeného výsluhového dôchodku deklarovaného rozhodnutím o zvýšení výsluhovej dávky zo dňa 24. mája 2012 by vzniklo žalobcovi na základe zákona až dňom 1. júl 2012. Keďže zmenou právnej úpravy ku dňu 30. jún 2012 sa zvýšenie výsluhového dôchodku neviazalo na zvýšenie funkčných plátov, žalobcovi dňom 1. júl 2012 nevzniklo právo na určené zvýšenie výsluhového zabezpečenia. Vzhľadom na existujúce rozhodnutie zo dňa 24. máj 2012 o zvýšení výsluhového dôchodku odo dňa 1. júl 2012, ktoré bolo v rozpore s neskôr prijatou právnou úpravou, bolo potrebné predmetný rozpor odstrániť, čo žalovaný urobil vydaním napadnutého rozhodnutia. Krajský súd konštatoval, že nakoľko rozhodnutím zo dňa 24. máj 2012 bola žalobcovi priznaná vyššia suma výsluhového dôchodku ako mu patrila v zmysle zákona č. 185/2012 Z. z. účinného od 30. júna 2012, žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď už priznanú dávku žalobcovi znížil. Vyhodnotením zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu krajský súd nezistil žiadne vecné ani právne pochybenia.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 OSP. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal, rovnako ako žalovanému, ktorý z povahy veci nemá v konaní o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia správnym súdom právo na náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu pre jeho nepreskúmateľnosť podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Poukázal na odôvodnenie rozsudku, v ktorom sa krajský súd zamerl na otázku retroaktivity a do svojho rozsudku premietol výlučne závery NS SR uvedené v rozsudkoch sp. zn. 4Sžso/28/2013, 4Sžso/29/2013, 4Sžso/30/2013 a tiež ústavného súdu. V tejto súvislosti poukázal a analyzoval na dva závery dvoch senátov NS SR, a to senátu 10Sžso a 4Sžso. Senát 4Sžso sa vo svojich rozsudkoch v podstate zaoberal otázkou retroaktivity, kde dospel k záveru, že ide o retroaktivitu nepriamu a preto prípustnú. Poukázal na to, že rozhodnutie, ktorým bol znížený výsluhový dôchodok má len deklaratórnu

povahu, a že tieto rozhodnutia pôsobia ex tunc, teda od okamžiku, keď tým to aktom potvrdené právo vznikli, resp. v tomto prípade zanikli. Senát 10Sžo v skutkovo aj právne totožných veciach otázku retroaktivity posudzoval rovnako ako senátu 4Sžo. Tento senát k otázke nepreskúmateľnosti rozhodnutí zaujal všeobecné stanovisko, že prvostupňový orgán jednoznačne uviedol, prečo a na základe akého právneho predpisu rozhodol. Tento senát tiež uviedol, že krajský súd považoval ustanovenie § 68 ods. 12 zákona č. 185/2012 Z. z. za protiústavné, mal v prerokovanej veci postupovať podľa § 109 ods. 1 písm. b/ OSP. Považoval za potrebné zdôrazniť aj to, že zákon upravuje právne vzťahy pre neurčitý počet subjektov rovnakého druhu, v danom prípade výsluhových dôchodcov. Individuálny právny akt je výsledok činnosti štátneho orgánu, ktorým sa zakladajú, menia alebo rušia prípade sa autoritatívne zisťujú oprávnenia a právne povinnosti konkrétne určitých subjektov. Individuálny právny akt sa vždy vzťahuje na konkrétny prípad. V rozhodnutí, ako individuálnom správnom akte, ktorým bol žalobcovi zvýšený výsluhový dôchodok o sumu, ktorá bola určená v súlade s § 68 ods. 1 zák. č. 328/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov, správny orgán autoritatívnym spôsobom potvrdil vznik nároku na zvýšenie, potvrdil splnenie zákonných podmienok a priznal žalobcovi konkrétnu sumu zvýšenia a určil aj začiatok obdobia od 1. júla 2012, v ktorom má byť žalobcovi vyplácaný dôchodok poberaný do 30. júna 2012 spolu so zvýšením. Podľa názoru žalobcu správny orgán tak konal v súlade so zákonom, nebol povinný sa zaoberať otázkou, či nedôjde niekedy v budúcnosti k zmene právneho predpisu. Ústavný súd SR pravú retroaktivitu vymedzil ako stav, v ktorom nová právna úprava nenachádza oprávnenia a povinnosti založené právnymi vzťahmi lex priori, alebo stav, keď zákon dodatočne zasahuje do už právne uzavretých skutkových a právnych vzťahov.

Zo skutkového stavu tak vyplýva, že o valorizačnom príplatku, resp. o zvýšení výsluhového dôchodku na rok 2012, ktorý mal byť vyplácaný od 1. júla 2012, bolo právoplatne rozhodnuté ešte pred tým, ako nadobudol účinnosť čl. IV. zákon a č. 185/2012 Z. z., na základe ktorého boli nanovo upravené podmienky pre vznik nároku. Z uvedeného vyplýva, že neboli akceptované už splnené podmienky za akých sa valorizujú platy na obdobie od 1. júla 2012 do 30. júna 2013 a o ktorých bolo právoplatne rozhodnuté, ale boli stanovené nové podmienky na to isté obdobie. Z rozhodnutia vyplýva, že sa ním odníma to, o čom už raz bolo právoplatne rozhodnuté. Tvrdil, že pri znížení výsluhového dôchodku nebolo možné postupovať podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z., pretože priznaná

valorizácia bola v súlade so zákonom ale aj to, že ak sa v rozhodnutiach, v ktoré sú napadnuté žalobou argumentuje zákonom č. 185/2012 Z. z., tak to svedčí o tom, že v danom prípade ide o priamu retroaktivitu, pretože rozhodnutím bolo zasiahnuté do už uzavretých právnych vzťahov. Námieta retroaktivity zakladala dostatočný dôvod na to, aby krajský súd rozhodnutia zrušil postupom podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP. Navrhol preto zmeniť rozsudok krajského súdu a zrušiť rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 501,36 eur.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 *vetá prvá* OSP a § 212 ods. 1 OSP, § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 *vetá prvá* a § 211 ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom konania bolo preskúmanie rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správneho orgánu o znížení výsluhového dôchodku žalobcu od 1. júla 2012.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v zásade za správne a súladné so zákonom.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Podľa 68 ods. 1 zákon a č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 29. júna 2012 Výsluhové dôchodky, invalidné výsluhové dôchodky, vdovské výsluhové dôchodky, vdovecké výsluhové dôchodky a sirotské výsluhové dôchodky priznané a vyplácané do 30. júna príslušného kalendárneho roka sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka v závislosti od priemerného medziročného rastu spotrebiteľských cien a od medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky vykázaných Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza príslušnému kalendárnemu roku, ktorým je rok, v ktorom sa zvýšenie týchto dávok vykonáva; výsluhové dávky sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka o percento určené ako súčet jednej polovice percenta medziročného rastu spotrebiteľských cien a jednej polovice percenta medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky zisteného za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení zákona č. 185/2012 Z. z. (v znení platnom od 30. júna 2012 výsluhové dôchodky, invalidné výsluhové dôchodky, vdovské výsluhové dôchodky, vdovecké výsluhové dôchodky a sirotské výsluhové dôchodky priznané a vyplácané do 30. júna príslušného kalendárneho roka sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka v závislosti od priemerného medziročného rastu spotrebiteľských cien a od medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky vykázaných Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza príslušnému kalendárnemu roku, ktorým je rok, v ktorom sa zvýšenie týchto dávok vykonáva; výsluhové dávky sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka o percento určené ako súčet jednej polovice percenta medziročného rastu spotrebiteľských cien a jednej polovice percenta medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky zisteného za predchádzajúci kalendárny rok, ak v odseku 13 nie je ustanovené inak.

Podľa § 68 ods. 12 zákona č. 328/2012 v znení zákona č. 185/2012 Z. z. (v znení platnom od 30. júna 2012) zvýšenie výsluhového dôchodku, invalidného výsluhového dôchodku, vdovského výsluhového dôchodku, vdoveckého výsluhového dôchodku a sirotského výsluhového dôchodku sa zlučuje s tou dávkou, ku ktorej toto zvýšenie patrí.

Podľa § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte a rok 2012 funkčné platy príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže, železničnej polície, Národného bezpečnostného úradu a colníkov sa v roku 2012 zvyšujú o 0% od 1. januára 2012.

Nebolo sporné, že rozhodnutím FR SR, útvaru sociálneho zabezpečenia, značka 180/2012-SZ zo dňa 24. mája 2012 bol žalobcovi podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. zvýšený výsluhový dôchodok od 1. júla 2012 na sumu 920,68 eur mesačne. Výsluhový dôchodok sa zvýšil o 3,05% mesačnej sumy dávky, t.j. o 27,25 eur mesačne.

Rozhodnutie FR SR bolo vydané v čase, kedy podľa vtedy platného znenia zákona č. 328/2002 Z. z. nárok poberateľov dávok výsluhového zabezpečenia na ich zvýšenie od 1. júla príslušného kalendárneho roka, teda v roku 2012 od 1. júla 2012 bol výsluhový dôchodok zvýšený rozhodnutím zo dňa 24. mája 2012. V zmysle § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. nárok na zvýšenie dávok výsluhového zabezpečenia vzniká až dňom 1. júla príslušného kalendárneho roka, a to za splnenia podmienok ustanovených zákonom znení účinnom k tomuto dňu.

Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutí v danom prípade bolo rozhodujúce znenie zákona platné k 1. júlu 2012, t.j. ku dňu, od ktorého by sa pri splnení ustanovených podmienok dávka mala/ mohla zvýšiť. V dôsledku novelizácie zákona č. 328/2002 Z. z. zákonom č. 185/2012 Z. z. účinnej od 30. júna 2012 bol nárok na valorizáciu priznanej a vyplácanej dávky výsluhového zabezpečenia od 1. júla 2012 podmienený zvýšením funkčných platov príslušníkov Policajného zboru, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, stupnica platových taríf príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchranej služby a funkčných platov colníkov na základe zákona o štátnom rozpočte o viac ako 0%. V zmysle §5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012 sa tieto funkčné platy zvýšia o viac ako 0%

od 1. januára 2012.

Podľa §5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. zvýšenie dávok výsluhového zabezpečenia od 1. júla 2012 vylúčilo.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z posledne zmieňovaného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti orgánov verejnej správy a správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 ústavy) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci odvolací súd zastáva zhodný názor ako krajský súd, že žalovaný vydaním napadnutého rozhodnutia postupoval v konaní v súlade

s ustanoveniami § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. keď dávku výsluhového zabezpečenia znížil, lebo zistil, že sa táto dávka priznala rozhodnutím z 24. mája 2012 vo vyššej sume ako patrila od 1. júla 2012.

Ak žalovaný správny orgán postupoval v súlade s uvedeným zákonným ustanovením, postupoval zákonným spôsobom a krajský súd nemá inú možnosť ako žalobu zamietnuť.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 341/2007, v ktorom ústavný súd (okrem iného) tiež konštatoval, že v aplikačnej činnosti štátnych orgánov treba zohľadniť účel zákona, keď uviedol: *„nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahrňujúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.*

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ krajský súd žalobu zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 *вета druhá* OSP v spojení s § 246c ods. 1 *вета prvá* a § 219 ods. 1, 2 a § 492 ods. 2 SSP potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods. 1 *вета prvá* OSP v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP, pretože v tomto konaní úspech nemal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 *veta tretia* zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 30. novembra 2016

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Viera Vraníková